

Životopis Richard Nemčok

Richard Julius Nemčok se narodil 7. února 1954 v Ostravě.

Už od dětství byl fascinován zbraněmi, které se sourozenci nacházeli u řeky Odry jako pozůstatek války. Otec byl zaměstnán v plynárenském podniku v Ostravě a matka, která se vyučila zámečnicí, pracovala pro státní podnik Bytostav, který se zabývá výstavbou stavebních objektů a s tím spojených prací.

Po základní škole nastoupil na střední stavební školu, v té době na něj komunisté naléhali, aby se připojil k socialistickému svazu mládeže (SSM), on však okamžitě odmítl. Kvůli neustálému nátlaku se rozhodl ze školy odejít. Byl nucen vystřídat mnoho zaměstnání. Začal pracovat v televizním studiu v Ostravě, kde se podílel na projektu Lovy beze zbraní. Práce ve studiu ho nadchla. Z televizního studia ho nakonec propustili pro nadbytečnost. Dále byl zaměstnán v cihelně a válcovně plechů. Po jeho druhém zatčení začal pracovat v Divadle Petra Bezruče, kde se podle svých slov cítil poměrně svobodně. I odsud byl nucen odejít. Rozhodl se odjet z Ostravy do Prahy a začal pracovat jako rekvizitář na Barrandově.

V roce 1984 nastoupil do vězení kvůli příživnictví a poškozování socialistického majetku a hospodské rvače s ruskými důstojníky, strávil tam čtyři a půl roku. Ve vězení na Mírově se setkal s Martinem Magorem Jirousem, stali se blízkými přáteli.

Krátce po propuštění z vězení podepsal Chartu 77. Chartu podepsal dvakrát, jeho první podpis se ztratil, proto se rozhodl podepsat ji podruhé, stalo se tak u Anny Šabatové doma. O podpisu říká, že to byla jeho povinnost.

Po podpisu Charty 77 se o Richarda Nemčoka začala znovu více zajímat Státní bezpečnost. Několikrát s ní odmítl spolupracovat. Byly na něj vedeny dva vyšetřovací spisy s názvy Dakota a Malá letadla. Ve spisu Dakota bylo původně šest lidí, kteří údajně uměli operovat s výbušninami nebo unášet dopravní prostředky.

Po návratu z vězení začal pracovat ve studiu na Barrandově, kde byl neprávem obviněn z falšování šeků, jeho tehdejší nadřízený ho před vyšetřováním zachránil okamžitým propuštěním. Po tomto falešném obvinění se rozhodl pro emigraci. Odchod mu ztížil problém s vystavením pasu.

O svých plánech emigrovat řekl své matce a dvěma dobrým kamarádům, ti ho však vůbec nebrali vážně. Rozhodl se odejít přes Polsko podle stylu českých odbojářů. Emigroval v létě roku 1981 přes Sněžku, na vrcholu potkal dva polské pohraničníky a uplatil je krabičkou cigaret. Od hranic pokračoval do Varšavy. V Polsku nikoho neznal, proto si začal budovat kontakty, na což měl nadání. Po nějakém čase se o něj začala zajímat kontrarozvědka, bylo jasné, že musí Polsko opustit. Podařilo se mu kontaktovat francouzskou agenturu a ta mu sehnala francouzský pas a vstupní víza.

Na francouzských hranicích byl jeho pas speciálně kontrolován. Nemčok v domnění, že je jeho francouzský pas falešný, počítal s nejhorším. Naštěstí se to nepotvrdilo a do Francie byl vpuštěn. Se svou rodinou, matkou a sestrou, udržoval kontakt přes kamaráda. Během emigrace se několikrát setkal s Pavlem Tigridem a Charlie Soukupem.

V této době procestoval spoustu zemí, během pobytu v Itálii mu přišlo od známého pozvání do New Yorku. Tam pracoval jako správce činžovního domu a byl v kontaktu s americkým vojenským zpravodajstvím v Polsku. Po New Yorku se vypravil do Německa, kde pracoval v jazzovém klubu.

Během Sametové revoluce sledoval situaci v Československu s Pavlem Tigridem, který ho přesvědčil k návratu zpět do Prahy. Na cestu se vypravil vlakem přes Bavorsko, do Prahy dorazil na Štědrý den 1989.

Při oslavách zvolení Václava Havla prezidentem se společně s Jiřím Kubešem, hudebníkem a členem skupiny The Plastic People of the Universe setkali s Olgou Havlovou.

17. listopadu 1991 založil v Praze v Lodecké ulici na místě bývalého protiletectvého krytu hudební klub Bunkr, ten se v 90. letech stal jedním z nejznámějších rockových klubů v Evropě. Název klubu byl vzpomínkou na dětství Richarda Nemčoka, kterého vojenské bunkry od malička přitahovaly. Vystupovaly zde začínající české kapely i slavné skupiny ze zahraničí. V klubu bylo také nahrávací studio, působila zde i kapela Lucie.

Momentálně žije sám v chatě u řeky, přesně tak, jak si vždy přál.

Zůstaly mu i koníčky z dětství – zbraně a hudba. Dodnes hraje na kytaru.

Na hudební klub Bunkr už může jen vzpomínat, roku 1997 skončil klub v Lodecké ulici a dnes je na jeho místě služebna městské policie. Na podzim roku 2000 chtěl Richard Nemčok otevřít nový Bunkr v Holešovické tržnici, to se nakonec nezdařilo. Od roku 2008 pokračoval pod názvem Rock club Bunkr na Smíchově, dnes však již také neexistuje.

Vzkaz Richarda Nemčoka pro mladou generaci zní: “Čest a hrdost, nic víc. To je všechno, co tvoří člověka.”